

Verjaardag

Excelsior 1. Volendam. Weet je nog. Ik heb mij nog zo voorgenomen niet mee te doen. Nooit. En als ook Thijs afhaakt, hij gaat liever tennissen, weet ik het helemaal zeker. Nimmer meer zal ik op van die akelige tochtjes gaan, naar duistere lokaaltjes in onooglijke oorden. Ik zit liever thuis, achter de buis. Lekker kijken naar Gijp en co op onze nieuwe televisie. Maar Nanny heeft daar toch een ander idee over. Die kijkt naar Escape to the Country en de Fernsehfilm der Woche en Desperate Houswives en nu ook nog tot overmaat van ramp, ik durf het bijna niet te zeggen, naar een serie genaamd Overspel. Dus ik zit me kapot te vervelen met een afstandsbediening waar ze de batterijtjes uit gehaald heeft. Als Frans dan vraagt om het team, zoals hij dat noemt: te versterken, de charmeur, ja dan zijn de goede voornemens plotseling allemaal vergeten...

De voorbereiding is opzienbarend. Ik verlies al mijn competitiepartijtjes en bungel onderaan de ranglijst. De focus is op de eerste echte wedstrijd: met Excelsior 1 op drie oktober. Drie oktober? Dan ben je jarig, weet je nog wel, merkt Nanny fijntjes op. Dat heb ik weer. Altijd weet zij de boel op de beslissende momenten en op onsportieve wijze te ontregelen. Maar dit keer zet ik door. Vijfenzestig jaar, dat vier je niet, als je nog bij je verstand bent, verklaar ik. De familie wordt dus een dag eerder besteld en alle wijn is op als ik mij meld voor mijn vuurdoop.

KC/ChessCool 1, het team met de jonge honden. Hoe pak je die aan. De wereldfietser Frank van Rijn heeft ergens beschreven hoe je ze van je af kunt houden. Door met stenen te gooien. Vindt Frans vast niet goed. Je moet ze trouwens niet van je afhouden, oppeuzelen moet je ze, heeft Machiel vlak voor de wedstrijd nog verordonneerd. Dan maar de les van Hans Nuijen gevolgd: helemaal niets doen, komen ze vanzelf op het licht af. En inderdaad, al na negen zetjes niets doen wordt een van die jonge honden zenuwachtig en doet een uitval. De slagwisseling die volgt kost hem een poot en na nog wat rond gekreupeld te hebben de partij. Punt voor de jarige!

De anderen, ach wat jammer. Marcel is op een onwaarschijnlijke wijze tegen de lamp gelopen. De nachtelijke geneugten van het vaderschap, volgens Ruud, spelen hem parten. En Charly steekt ook niet in topvorm en Eef gaat zelfs pardoes mat. Gelukkig houdt onze korte stop Ruud de boel netjes gesloten en wint Machiel gedecideerd. Het moet dus komen van Frans en Louis. Die gaan winnen en ik loop met de verende tred van een man die niet wil weten dat hij al vijfenzestig is richting bar. Daar aangekomen waait al snel, tezamen met een opgewonden roedel jonge honden ("Excelsior uit altijd lastig"), het gerucht naar binnen dat Louis, de onbuigzame, verloren heeft. Hoe kan dat nou? Zijn jonge tegenstandster Frédérique loopt te stralen. Het is waar. Schaken is opeens niet belangrijk meer. Ik besluit toch nog een beetje verjaardag te vieren. En ja hoor: ze hebben voor mij gezongen.